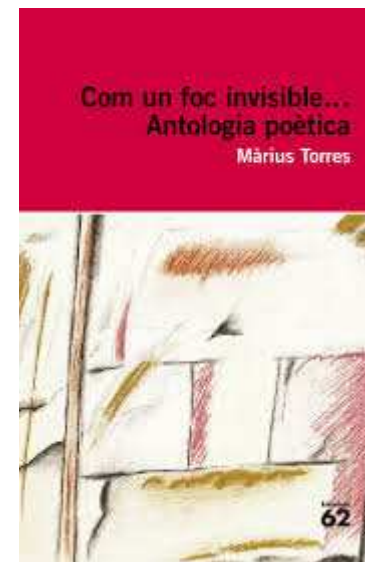

LA CIUTAT LLUNYANA

Ara que el braç potent de les fúries aterra
la ciutat d'ideals que volíem bastir,
entre runes de somnis colgats, més prop de terra,
Pàtria, guarda'ns: - la terra no sabrà mai mentir.
Entre tants crits estranys, que la teva veu pura
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més consol
que creure i esperar la nova arquitectura
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.
Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha, potser,
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner,
batecs d'aire i de fe. La d'una veu de bronze
que de torres altíssimes s'allarga pels camins,
i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Com un foc invisible de Màrius Torres

Dilluns 30 de gener

a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Màrius Torres i Perenya, neix a la ciutat de Lleida, el 30 d'agost de l'any 1910.

Màrius Torres estudia el batxillerat al Liceu Escolar de Lleida del 1920 al 1926. Després es llicència en Medicina per la Universitat de Barcelona, seguint una tradició familiar i un cop acabada, l'any 1933 féu un viatge per França i Itàlia, països que el captivaren, especialment la ciutat de Florència. Exercí durant poc temps a Lleida, ja que ben aviat, l'any 1935, la seva vida dóna un tomb decisiu quan contrau una infecció gripal que es complica greument. Cap a finals d'any ha d'ingressar al sanatori antituberculós de Puig d'Olena (Vallès Oriental), on pràcticament passarà la resta de la seva curta vida

Durant els primers anys de la Guerra Civil escriu per la revista *L'ideal* de Lleida amb el pseudònim de "Gregori Sastre". Al sanatori, es distreu escrivint un diari, inicialment adreçat al seu germà, on anota les seves impressions i sentiments sobre la Gerra Civil, i més tard, amb comentaris diversos de caire artístic, musical i literari. Allí, al sanatori, coneix Mercè Figueres –la Mahalta dels seus poemes-, una noia amb qui comparteix lectures, passejos i converses. També rep sovint la visita de l'escriptor Joan Sales amb qui es crea una amistat basada, sobretot, en aspectes literaris i intel·lectuals.

També s'interessa per matèries tant diverses com medicina, grafologia i filosofia, llegeix clàssics com Molière, Baudelaire, Verlaine, els trobadors medievals, tradueix de l'anglès poemes de Milton i Shelley, i del francès Valéry, Du Bellay i Rosand. Però sobre tot, escriu poesia. La seva situació personal marcada per una malaltia que l'abocava irremissiblement a la mort, i la descoratjadora situació col·lectiva accentuen la solitud del poeta i determinen el caràcter reflexiu de la seva poesia que, en paraules de Carles Riba [brolla sempre des de la crisi]. De Riba, junt amb Verlaine o Baudelaire, comparteix el gust per la musicalitat, una influència

que poua en la tradició simbòlica i la recerca del sentit de la existència, la solitud, l'amistat, l'amor, la consciència del temps, la mort...

El 1940 el seu estat de salut empitjora i ha de romandre enllitat, veient-se forçat a desistir del projecte frustrat de musicar algun poema, moria el 29 de desembre de 1942 a Puig d'Olena, als trenta anys, for enterrat a Sant Quirze Safaja.

L'adveniment de la guerra, la postguerra, sumades a la prematura mort del poeta van condicionat la recepció de la seva obra, ja que fins a l'any 1947, cinc anys després de la seva mort, Joan Sales, aleshores exiliat a Mèxic, edita conjuntament amb el grup de *Quaderns de l'Exili* el volum Poesies (1947) que recull noranta-sis poemes del fins llavors inèdit autor.

Però la poesia de Màrius Torres no comença a ser plenament valorada fins que apareix dins la col·lecció de poesia més emblemàtica de la postguerra, els llibres de l'Óssa Menor, que publica el mateix volum però des de Barcelona el 1950. Tres anys més tard, l'editorial Ariel es fa càrrec de la tercera edició però amb trenta poemes afegit. La quarta edició conté encara vint-i-dos poemes més, algun conte i alguna carta precedits d'una "Notícia biogràfica" signada pel mateix Joan Sales.

En aquest sentit, l'any 1976 Joan Sales publica les *Cartes a Màrius Torres*, escrites entre 1936 i 1941. Aquesta recopilació epistolar de set-centes pàgines és de gran interès per aprofundir en la personalitat dels dos autors, i encara més en l'atmosfera enrarida de la Catalunya de l'època.

En l'actualitat, l'autor és considerat un dels poetes catalans més importants del segle XX.